

ELEGIA

Estudiant-me jo mateix apreng de
menysprear els altres, al cap i a
la fi homes eom jo.

J. M.ª BARTRINA

I

Et canto a tú, ignorada criatura,
que m'has fet viure de cara al món coquí;
no el món que blasmen i falsegen els poetes:
el món que a tú t'afoga i als altres fa gaudi.

No'm queixo jo, i no crec maimés queixar-me;
no és pas per mí que pidolo caritat;
és sols per tú que he plorat i que demano
un xic d'amor i un poc més de pietat.

¿Que és en va que pretengui jo entendre-los?
Potser si... No soc més que un mal cantor;
pro això què hi fa! no sols cantà desitjo:
Vull que'ls més cíncics s'adonguin del dolor!

II

Quan era infant, un jorn eixint d'escola,
un selvatgí em reboté sobre un rostoll:
ja d'aleshores he cregut que el que neix dèbil
li haurien, de petit, tallar-li el coll.

Per tú, quan nasqueres, els teus pares
deurien festejar el naixement;
quan la dona que's pobre, està prenyada,
tindria que plorar l'infantament.

Després has seguit la teva ruta
sempre a l'atzar; bleixant languidament
i el *bon àngel* que ha cuidat la teva estrella
deu ser per Déu que't corseca eternament.

Pro no invoco amb el meu clam a Déu ni als
[àngels
(ells que em perdonin si són a dalt la Cort)
Clamo a n'els homes... aquells que'n empalaguen
amb el sarcasme d'un mot de germanor.

Si! Ja massa les paraules repeteixen,
d'amor i dolça pau per fer-ne cas;
els uns, ja ben armats per la defensa...
els altres, amb un Sant Crist ungít al braç.

Es a tots ells que voldria que esguardessin
un xic a baix malgrat fos per caritat...
però no... ets poca cosa perquè creguin
que tú, com ells, tens un cor que també et bat.

Un cor que't sagnarà mentres tu visquis
perquè el destí maleït t'ha fet així.
El jorn que la mort els ulls et clogui,
fins llavors no't serà grat el teu dormí.

I no mancaran les comares idiotes
que t'han fet mal, a resar pe'l teu repòs...
Ah, no reseu! fermeu les vostres llengües
que us maleïria amb esgarip de dins el clos!

Deixeu, purria dels pobles! gent infame!
que no teniu ni cervell, ni gens de cor;
deixeu d'aniquilar els altres éssers
que han sentit el goig de carn i de l'amor.

En vosaltres, no hi ha res que mai us fibli
ni en la pensa ni en la carn intensament.
Us fa viure una ignorància mig somorta
i feu mal perquè el porteu de naixement!

III

Ai de mi, no'm sentiran! I bé prou maldo
per arrencar el meu clam del fons del pit.
Que ja és penar quan el cor li sobra vida
i la paraula no respon al mateix crit!

La meva veu, la sento com un blasme;
Que's una vida que'm colpeix de socarrel!
i aqueixa vida que s'ajup més que les altres
jo l'alçaré! mal tingués d'escupir fel!

Jo l'alçaré i vull portar-la commoguda
amb el cap alt i esguardant de fit a fit.
Quan la fam i la dolor ens abateixen,
l'orgull té d'ofegar el plor del pit!

Potser els homes, malgrat la llur mordacia
trobaran insult que t'hagis redreçat.
Oh dona màrtir! Aixeca't i trepitja
què's sacrílega la paraula igualtat!

...I aparta't del refrec dels qui t'envoltin
i afoga sempre més el sentiment...
Quan un hom té prou ànima que'l sadolli,
li repugna recolzar-se a l'altra gent.

I sola entre els humans... el teu passat per guia,
esguarda el cel puríssim, la prada i la blavó
de la mar, qui llança amb dolç desfici
un oratjol garlaire i crestes de sabó.

Una ona joganera et besarà atrevida
tos peus encar sagñosos i balbs de caminar;
i les aus del cel cantaires, trinant llurs amories
et voltaran alegres fins tos cabells tocar...

IV

No ploris, no!... Ja veig que són quimeres
que la meva fantasia cruel, sent divagà.
Oh Rousseau!... Oh amic, com em colpires!...
Tant poc que desitjo: la pau d'ella per gosà.

Ja ho veig! ni tú ni jo tindrem la calma
de passà per aquest món amb dolç sospir;
tú, maldant amb l'escarni i la mentida
i jo (per no fer res) pensant fins a morir!

I ni potser tindrem la minsa joia
de deixar al nostre pas un trist record.
Portem en la faç l'estigma de mortalla
i per tot jo veig fantasmes horribles de la mort

Fugiu! Fugiu! visions de les tenebres.
Per què us tinc infiltrat i em teniu près?
Sempre lo mateix! La mort, la mort que'm crida
i després, quí sap? potser per'nà al no-rés.

V

Vina al costat meu i besa'm, que'ls teus besos
em cremen i els vull gustar amb més dalit.
Fonem-se amb un sol bes i que la vida
ens ajunti amb un abraç fins a morir!

El teu besar i el meu art, només desitjo;
fóra lo altre! que'm sembla tot verí.
Vina als meus braços i a poc a poc reposa...
dorm!... somnia!... vola!... El viure és sols dormí.

I així viuràs a l'oblit sempre reclosa,
què importa anihilar-te i viure per plorar!
La teva vida, igual que tantes altres
són aborts que per sarcasme el món va deslliurar!

Barcelona, hivern 1929.

FRANCESC SERRA

El millor per l'estómac: **DIGESTONA CHORRO**. Preu 3 Ptes.